

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/63/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4421200243
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4421200243.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcov: 1. J. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, B., 2. I. U. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. L. XXX/XX, M., 3. P. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX rue J., XXXXX K., Francúzsko, všetci žalobcovia zastúpení JUDr. Gabrielou Strýčekovou, advokátkou, so sídlom Coborihu 2, Nitra, IČO: 36 112 950, proti žalovaným: 1. T. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom Sv. F. XX, F., 2. Y. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. 2, F., obaja zastúpení Mgr. Csabom Bodnárom, advokátom, so sídlom Továrenská 1, Štúrovo, IČO: 42 338 051, o zaplatenie 522,86 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 8. marca 2022 č. k. 13C/3/2021-208 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd p o k r a č u j e v konaní so žalobcami: 1. J. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, B., 2. I. U. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. L. XXX/XX, M., 3. P. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX rue J., XXXXX K., Francúzsko ako právnymi nástupcami po pôvodnom žalobcovi T. L., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom Y. 3, F..

II. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalobcom v 1. až 3. rade priznáva vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 256 ods. 1 a § 257 CSP. Uviedol, že pôvodný žalobca sa svojou žalobou podanou na súde dňa 18. 01. 2021 voči žalovaným v 1. a 2. rade domáhal zaplatenia žalovanej sumy ako uhradenia nákladov spojených s užívaním bytu č. XX nachádzajúceho sa v F. na ulici Y. č. 3, ktorého sú všetci podielovými spoluvlastníkmi a ktorý užívajú iba žalovaní v 1. a 2. rade a ktoré za nich zaplatil žalobca a to za obdobie rokov 2017 - 2019, v sume 186,80 eura voči každému z nich. Tiež sa domáhal zaplatenia časti pohrebných nákladov na pohreb J. Y. v sume 74,63 eura a zaplatenia úroku z omeškania. Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13C/3/2021-165 zo dňa 14. 09. 2021 súd prvej inštancie konanie zastavil na základe späťvzatia žaloby, ku ktorému došlo preto, že žalovaní po podaní žaloby svoj dlh uhradili a o trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal plný nárok na ich náhradu, keď konštatoval, že žaloba bola evidentne podaná dôvodne a iba preto, že žalovaní po jej podaní na súd svoj dlh uhradili, ju zobral žalobca späť, čím žalovaní zavinili zastavenie konania. Uznesením Krajského súdu Nitra č. k. 9Co/111/2021-198 zo dňa 31. 01. 2022 bolo uznesenie súdu prvej inštancie v časti trov konania zrušené (v časti o zastavení konania odvolanie podané nebolo, a preto v tejto časti uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť). Žalobca žiadal o priznanie plnej náhrady trov konania a argumentoval tým, že žalovaní dobrovoľne mimosúdne nechceli vysporiadať jeho pohľadávky a uspokojenie nároku spájali so zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva k bytu a následným započítaním

jeho pohľadávok s budúcou kúpnu cenou spoluvlastníckeho podielu, za ktorú mali záujem predať mu svoje spoluvlastnícke podiely. Podanou žalobou sa dôvodne domáhal od žalovaných uhradenia pohľadávok, vzniknutých v rokoch 2017-2019, a keďže žalovaní odďaľovali uspokojenie pohľadávok, bol nútený si pohľadávky uplatniť súdnou cestou podaním žaloby na súd dňa 16. 01. 2021. Nepoprel, že žalovaní mu poskytli súčinnosť a sporové strany viedli prostredníctvom právnych zástupcov mimosúdnou komunikáciu, ale aj napriek tomu, že žalovaní považovali jeho nárok za opodstatnený, nechceli tento bez jeho záväzku, že odkúpi spoluvlastnícke podiely žalovaných k bytu uhradiť, ktorá podmienka bola pre neho neprijateľná, a preto právna zástupkyňa zaslala právnenému zástupcovi žalovaných namiesto návrhu mimosúdnej dohody text návrhu Uznania dlhu, aby obidvaja žalovaní uznali dlh, čo do dôvodu a výšky a tento uhradili najneskôr do 31. 01. 2021. Žalovaní odmietli písomne uznať svoje dlhy, napriek tomu, že hrozilo sčasti jeho premlčanie a jeho pohľadávky ani v navrhovanej lehote neuhradili. Nesúhlasil s tvrdeniami žalovaných, že nemal záujem riešiť vec mimosúdne, žalovaní mali predstavu mimosúdnej dohody, v ktorej by bol jeho záväzok finančne vyporiadať žalovaných ako podielových spoluvlastníkov bytu, a nie primárne záväzok žalovaných uspokojiť jeho pohľadávky, o čom svedčí aj rozsiahla e-mailová komunikácia medzi právnymi zástupcami sporových strán. Poukázal na to, že je 85-ročný dôchodca, je umiestnený v Zariadení pre seniorov - R. dôchodcov P., rovnako neužíva predmetný byt a mesačne platí úhrady za služby spojené s bytom aj za žalovaných a ďalšie dve podielové spoluvlastníčky. Z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise je preukázané, že bol v situácii, aj napriek mimosúdnej komunikácii medzi právnymi zástupcami oboch strán, že žalovaní jeho pohľadávky neboli ochotní uspokojiť. Nebyť podanej žaloby, má za to, že žalovaný nárok by nebol uspokojený dodnes a žalovaní by vzniesli námietku premlčania. Žalovaní uspokojili jeho žalobný nárok v sume 522,86 eura, predstavujúci alikvotnú časť pohrebných nákladov u každého v čiastke 74,63 eura a skutočných nákladov za dodávku tepla, TUV, SV a ostatných nákladov na základe vyúčtovaní zo strany správcu bytového domu za roky 2017, 2018 a 2019 spolu u každého v čiastke 186,80 eura až dňa 28. 05. 2021 a svojím konaním jednoznačne zapríčinili vznik trov na jeho strane. Nesúhlasil s názorom žalovaných, že táto vec je z hľadiska trov výnimočná a sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mu súd nemal náhradu trov priznať a súd by mal využiť moderačné právo. Žalovaní žiadali podľa § 257 CSP náhradu trov konania nepriznať žiadnej zo strán sporu a uvádzali, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa - náhrada trov konania by totiž bola v rozpore s dobrými mravmi. Ešte pred podaním žaloby chceli uzatvoriť mimosúdnou dohodu, uvedené jednoznačne vyplýva z e-mailovej komunikácie právnych zástupcov strán sporu, napriek tomu bola podaná žaloba. Vo svojich podaniach ani raz nenapádali opodstatnenosť nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, práve naopak, ešte aj po podaní žaloby niekoľkokrát navrhli uzavretie súdneho zmieru, avšak bezúspešne. Tiež uviedli, že bez ich spolupráce by predmetná žaloba bola čiastočne zamietnutá, nakoľko pôvodne žalobca ani nevedel, akú sumu má vôbec žalovať. Po podaní žaloby sa ešte niekoľkokrát snažili uzavrieť mimosúdnou dohodu, ale protistrana to odmietla, žiadala uhradiť pohľadávku vrátane príslušenstva a všetkých trov. Tiež poukázali na to, že sú dôchodcovia, predmetný byt nikdy neužívali a ich spoluvlastnícke podiely sú iba 1/16 - 1/16 k celku. Snažili sa ukončiť vec mimosúdne, čo však nebolo možné, keďže to žalobca odmietol. Preto majú za to, že podanie žaloby bolo nekorektné a zbytočné. Napokon uhradili žalovanú sumu bez akejkoľvek písomnej dohody so žalobcom, keďže k dohode s protistranou by nikdy nedošlo. Majú za to, že predmetná vec z hľadiska trov konania je výnimočná a sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Náhrada trov konania vo výške 100% v prospech žalobcu je v prikom rozpore s účelom príslušných ustanovení o náhrade trov konania.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že z korešpondencie medzi stranami sporu (resp. ich právnymi zástupcami), ktorá je súčasťou spisu, zistil, že napriek mimosúdnej komunikácii medzi právnymi zástupcami oboch strán, žalovaní splnenie svojho dlhu uplatneného žalobou (zaplatenia nákladov spojených s užívaním bytu a časti pohrebných nákladov) podmieňovali vyporiadanim podielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu (ktoré vyporiadanie však nebolo predmetom konania). Je zrejmé, že k splneniu dlhu uplatneného žalobou došlo aj po jej podaní na súde, keď žalovaní uspokojili žalobný nárok v sume 522,86 eura a svojím konaním jednoznačne zapríčinili vznik trov konania na strane žalobcu. Pokiaľ žalovaní súhlasili s nárokom žalobcu, čo do základu i výšky, mali ho uhradiť včas a to pred podaním žaloby na súde a tým predísť vzniku trov v tomto konaní (a následne si uplatniť voči žalobcovi svoj nárok na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva). Pokiaľ tak neurobili a vyplatenie svojho dlhu v tomto konaní uplatneného podmieňovali a svoj dlh uhradili po podaní žaloby na súde, zavinili trovy tohto konania, ktoré sú preto povinní žalobcovi uhradiť. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v tomto prípade nevzhladol žiaden dôvod pre použitie § 257 CSP na rozhodnutie o náhrade trov konania. O trovách konania preto rozhodol podľa § 256 ods. 2 CSP, keďže zastavenie konania zavinili žalovaní v

1. a 2. rade tým, že žalovanú sumu uhradili žalobcovi až po začatí konania, pre ktorý dôvod bolo nutné žalobu (evidentne podanú na súde dôvodne) vziať späť.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podali žalovaní v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Poukázali na to, že predžalobné výzvy im boli doručené 30. 12. 2020, ich právne zastúpenie bolo prevzaté dňa 04. 01. 2021 a od 05. 01. 2021 ich právny zástupca už aktívne komunikoval s právnou zástupkyňou žalobcu. Majú za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by o trovách konania malo byť rozhodnuté tak, že súd by nepriznal žiadnu náhradu trov konania žalobcovi pretože náhrada trov konania by bola v rozpore s dobrými mravmi, keď ešte pred podaním žaloby chceli uzatvoriť mimosúdnu dohodu, v ktorej okrem iného chceli uznať svoj záväzok. Napriek tomu bola podaná žaloba. Tiež je potrebné konštatovať, že výška pohľadávky žalobcu bola konkretizovaná až dňa 12. 01. 2021, teda 3 dni pred podaním žaloby. Vo svojich podaniach ani raz nenapádali opodstatnenosť nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, práve naopak, ešte aj po podaní žaloby niekoľkokrát navrhli uzavretie súdneho zmiernu, bezúspešne. Tiež uviedli, že pôvodne žalobca (resp. jeho právna zástupkyňa) ani nevedel, akú sumu má vôbec žalovať. Ich právny zástupca sa dohodol s právnou zástupkyňou žalobcu na uzavretí písomnej dohody o urovnaní, pričom túto dohodu mala vypracovať právna zástupkyňa žalobcu. Napokon však dohoda pripravená nebola, protistrana predložila iba uznanie dlhu, čo neakceptovali, nakoľko ich požiadavkou bolo zároveň aj riešenie vyporiadania spoluvlastníckych podielov k bytu, resp. predaj bytu. Tiež uviedli, že sú dôchodcovia (žalovaný v rade 1. má 75 rokov, žalovaný v rade 2. má 70 rokov), predmetný byt nikdy neužívali a ich spoluvlastnícke podiely sú iba 1/16 - 1/16 k celku. Majú za to, že podanie žaloby bolo nekorektné a zbytočné. Napokon uhradili žalovanú sumu bez akejkoľvek písomnej dohody so žalobcom, keďže k dohode s protistranou by nikdy nedošlo. Majú za to, že predmetná vec z hľadiska trov konania je výnimočná a sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Náhrada trov konania vo výške 100% v prospech žalobcu je vzhľadom na nimi uvedené skutočnosti v príkrom rozpore s účelom príslušných ustanovení o náhrade trov konania. Navrhli, že v prípade, ak súd nerozhodne podľa § 257 CSP tak, že náhradu trov konania neprizná žiadnemu z účastníkov, aby rozhodol tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania iba v obmedzenej výške napr. najviac za 2 úkony právnej služby v súvislosti s podaním žaloby.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti podľa (§ 127 a § 363 CSP), viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Z obsahu podanej žaloby žalobcu, doručenej súdu prvej inštancie dňa 18. 01. 2021, vyplýva, že touto sa žalobca domáhal od žalovaných v 1. a 2. rade zaplatenia sumy 522,86 eura tak, že žalovaný v 1. rade bude povinný zaplatiť mu sumu 261,43 eura spolu s úrokom z omeškania a žalovaný v 2. rade rovnako sumu 261,43 eura spolu s úrokom z omeškania. Žalovaná suma predstavovala alikvotnú časť pohrebných nákladov vynaložených žalobcom na pohreb poručiťky J. Y., u každého zo žalovaných v čiastke 74,63 eura a skutočných nákladov za dodávku tepla, TÚV, SV a ostatných nákladov na základe vyúčtovaní zo strany správcu bytového domu za roky 2017, 2018 a 2019 spolu u každého zo žalovaných ako podielových spoluvlastníkov nehnuteľnosti v čiastke 186,80 eura.

5. V priebehu konania žalobca T. L. dňa XX. XX. XXXX zomrel. V zmysle potvrdenia Notárskeho úradu JUDr. Petra Boldizsára, notára, ako dedičia po nebohom žalobcovi nastupujú: J. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, B., I. U. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. mládeže XXX/XX, M., P. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX rue J., XXXXX K., Francúzsko.

6. Podľa § 63 ods. 1 CSP, ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

7. Podľa § 63 ods. 2 CSP v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

8. Vzhľadom k tomu, že žalobca v priebehu konania zomrel, odvolací súd v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 63 ods. 2 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi po nebohom žalobcovi, tak ako vyplýva z výroku I. tohto rozhodnutia.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

11. Odvolací súd po preskúmaní predmetného súdneho spisu dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením tak, že nárok na náhradu trov konania priznal v rozsahu 100% žalobcovi, jeho rozhodnutie je vecne správne.

12. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie bola pretransformovaná po prijatí Civilného sporového poriadku do podoby vyjadrenia v ust. § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu.

13. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov (strán) z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. septembra 2011 sp. zn. 7M Cdo 4/2010, sp. zn. I. ÚS 11/2013).

14. V kontexte vyššie konštatovaného potom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že žalovaní procesne zavinili zastavenie konania, keď je nespornou skutočnosť, že po podaní žaloby žalobcom jeho nárok uspokojili, z ktorého dôvodu pre žalobcu už nebolo dôvodné na podanej žalobe ďalej zotrvať. Pokiaľ žalovaní udávali, že pre rozhodovanie o trovách konania sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP, pre ktoré je dôvodné náhradu trov konania žalobcovi nepriznať, resp. žiadnej zo strán nepriznať, s takouto argumentáciou žalovaných sa odvolací súd nestotožňuje a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že v prejednávanej veci nebol žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

15. Použitie ustanovenia § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia tohto ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí ísť o výnimočný charakter. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú v danej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, okolností, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde, postoja strán v priebehu konania a pod. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

16. Už Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31. júla 2017 uviedol, že aplikácia citovaného ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok; dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti

nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie, ale i okolností, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane strán, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania, ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu.

17. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že v danom prípade nemožno konštatovať existenciu takých výnimočných okolností, hodných osobitného zreteľa, na základe ktorých by bolo dôvodné žalobcovi ako strane sporu s nárokom na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 256 CSP, túto náhradu trov konania nepriznať. Z procesnej situácie v tejto veci je zrejmé, že žalobca podal žalobu na súd z dôvodu, že jeho nárok na plnenie zo strany žalovaných pred podaním žaloby nebol uspokojený. Pokiaľ potom žalovaní tento nárok žalobcu nerozporovali, tak ako tvrdili, odvolací súd je toho názoru, že zabrániť podaniu žaloby zo strany žalobcu bolo možné takým postojom žalovaných, ktorý by smeroval k úhrade požadovaného plnenia žalobcu, k čomu však nedošlo. K tejto úhrade došlo až po podaní žaloby na súd. Pokiaľ žalovaní poukazujú na ich snahu vec vyriešiť mimosúdne, resp. zmierom, nespornou je skutočnosť, že takáto snaha je z obsahu spisu zrejmalá, avšak tieto okolnosti veci, navyiac za situácie, že predmetom mimosúdneho urovnania sporu mali byť i iné sporné právne otázky, ktoré nie sú predmetom tohto sporu, nemožno považovať za hodné osobitného zreteľa, ktoré by zakladali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Rovnako poukaz žalovaných na ich osobné a sociálne pomery v tejto veci nenachádza svoje opodstatnenie, a to z dôvodu, že rovnako ako žalovaní i neb. žalobca bol dôchodca, v porovnateľnom veku so žalovanými, z čoho možno potom uzavrieť, že osobné pomery strán sporu boli porovnateľné, bez toho, že by bolo dôvodné tieto zohľadniť len na strane žalovaných. Potom v predmetnom prípade, pri zohľadnení samotnej procesnej situácie, za ktorej došlo k späťvzatiu žaloby žalobcom, okolností, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby, ako i okolností na strane strán sporu, nemožno vzhľadnúť žiadnu existenciu výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi z dôvodu existencie dôvodov osobitného zreteľa.

18. Zo všetkých vyššie uvádzaných dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 257 CSP, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne. Pokiaľ žalovaní alternatívne žiadali priznať náhradu trov konania len za niektoré úkony právnej služby, k uvedenému odvolací súd udáva, že táto požiadavka nemá opodstatnenie z hľadiska rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, keď až v rámci rozhodovania o výške plnenia náhrady trov konania súd prvej inštancie posudzuje to, či jednotlivé trovy konania boli účelne vynaložené.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalobcom v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).